

Guillaume Musso

Het meisje uit
Brooklyn

A.W. Bruna Uitgevers

Antibes, woensdag 31 augustus 2016

Drie weken voor ons huwelijk had het lange weekend ons een fantastisch intermezzo geleden, een moment van intimiteit aan het einde van de zomer in de zon van de Côte d'Azur.

De avond was goed begonnen: een wandeling over de vestingwerken van de oude stad, een glas merlot op een terras en een bord spaghetti met venusschelpen onder de natuurstenen gewelven van het Michelangelo. We hadden zitten praten over haar werk en het mijne en over de komende ceremonie, die uiterst klein zou worden gehouden, met twee vrienden als getuigen en mijn zoon Theo om voor ons te applaudisseren.

Op de terugweg reed ik rustig met onze gehuurde cabrio over de kustweg, om te kunnen genieten van het uitzicht op de ruwe kust van de kaap. Ik kan me het moment nog uitstekend herinneren: je heldere, smaragdgroene blik, je zorgeloos opgestoken haar, je korte rok, je leren jack dat openhing, met daaronder een felgeel T-shirt met de tekst POWER TO THE PEOPLE. Terwijl ik in de bochten schakelde, keek ik naar je bruine benen en glimlachten we elkaar toe.

Je neuriede een oude hit van Aretha Franklin. Het was mooi weer. De lucht was warm en gaf kracht. Ik herinner het me nog heel goed: de fonkelingen in je ogen, je stralende gezicht, de losse vlechten van je haar die wapperden in de wind, je slanke vingers die de maat sloegen op het dashboard.

De villa die we hadden gehuurd lag in het Domein van de Parelvisser, een prachtig complex van een tiental huizen met uitzicht op de Middellandse Zee. Toen we het grindpad onder de heerlijk ruikende pijnbomen op reden, sperde je je ogen open en genoot je ten volle van het fantastische uitzicht dat zich om ons heen ontrolde.

Ik herinner me het moment nog uitstekend: de laatste keer dat we gelukkig zijn geweest.

Zingende krekels. De rollende branding. Een zacht briesje dat de zijdeachtige klamheid van de lucht deed oplossen.

Op het terras, dat langs de rotshelling liep, had je geurkaarsen en lantaarns aangestoken om de muggen te verdrijven. Ik had muziek van Charlie Haden opgezet. Als in een roman van Fitzgerald was ik achter de openluchtbar gaan staan om een cocktail voor ons klaar te maken. Je lievelingscocktail: een Long Island Iced Tea met veel ijs en een schijfje groene citroen.

Ik had je zelden zo gelukkig gezien. Het had een heerlijke avond kunnen worden. Het had een heerlijke avond kúnnen worden. Maar in plaats daarvan raakte ik verzonken in dwangmatige gedachten; een oud, knagend gevoel dat al een tijdlang in mijn hoofd doorzeurde, maar dat ik tot nu toe in bedwang had kunnen houden: ‘Weet je, Anna, we mogen geen geheimen voor elkaar hebben.’

Waarom kwam de angst je niet écht te kennen juist die avond naar boven? Kwam het doordat de dag van ons huwelijk naderde? De angst de drempel over te gaan? De snelheid waarmee we hadden besloten een verbintenis aan te gaan? Ongetwijfeld speelde het allemaal mee, met daarbij mijn eigen herinnering aan het verraad door mensen die ik dacht te kennen.

Ik heb je een glas aangereikt en ben tegenover je gaan zitten. ‘Ik meen het serieus, Anna. Ik wil niet met een leugen leven.’

‘Dat komt goed uit. Ik ook niet. Maar niet met een leugen willen leven, betekent nog niet dat je geen geheimen voor elkaar hebt.’

‘Dus je geeft toe dat je geheimen hebt!’

‘Maar iedereen heeft geheimen, Raphael! En dat is uitstekend. Onze geheimen bepalen wie we zijn. Ze bepalen ten dele onze identiteit, ons verleden, onze mysteries.’

‘Ik heb geen geheimen voor jou.’

‘Die zou je wel moeten hebben.’

Je was kwaad en teleurgesteld. En ik ook. Al het plezier en ons goede humeur van het begin van de avond waren verdwenen.

Het gesprek had op dat moment kunnen eindigen, maar toch ging ik in de aanval en bracht ik al mijn argumenten naar voren om tot de

vraag te komen die me dwarszat: ‘Waarom draai je er altijd omheen wanneer ik je naar je verleden vraag?’

‘Omdat het verleden per definitie achter ons ligt. We kunnen er niets meer aan veranderen.’

Ik begon me te ergeren: ‘Het verleden verklaart het heden, dat weet je heel goed. Wat probeer je in vredesnaam te verbergen?’

‘Ik verberg niets wat voor ons een gevaar zou kunnen betekenen. Vertrouw me. Vertrouw óns!’

‘Hou op met die standaardopmerkingen.’

Ik sloeg met mijn vuist op tafel, wat je deed opschrikken. Je mooie gezicht veranderde en toonde een mengeling van ontredde en angst.

Ik was kwaad omdat ik een geruststelling zocht. Ik kende je nog maar zes maanden en vanaf onze eerste ontmoeting hield ik van top tot teen van je. Maar een deel van datgene wat me in het begin had bekoord – je mysterie, je terughoudendheid, je discretie, je teruggetrokken karakter – was een bron van onrust geworden, die me als een boemerang in mijn gezicht terugsloeg.

‘Waarom wil je nou per se alles verpesten?’ vroeg je me met een vermoeide stem.

‘Je weet alles van mijn leven. Ik heb al eerder fouten gemaakt. Nu kan ik het me niet meer permitteren opnieuw een vergissing te maken.’

Ik wist hoeveel pijn ik je deed, maar ik had het gevoel dat ik alles kon aanhoren, alles kon doorstaan, uit liefde voor jou. Als je me iets pijnlijks moest bekennen, wilde ik je van die pijn bevrijden door de last met me te delen.

Ik had het moeten opgeven en er niet verder over moeten doorgaan, maar het liep anders. En ik heb je niet ontzien. Want deze keer voelde ik aan dat je me nu iets te bieden zou hebben. Dus zette ik mijn hielen in het zand en hield methodisch vol, tot je te zwak zou zijn om je nog te kunnen verdedigen.

‘Ik zoek alleen de waarheid, Anna.’

‘De waarheid! De waarheid! Dat is het enige wat ik uit je mond hoor, maar heb je je nooit afgevraagd of je de waarheid wel zou kunnen verdragen?’

Deze kentering voedde de twijfel in mijn hoofd. Ik herkende je

niet langer. Je eyeliner was doorgelopen en een vuur dat ik nooit eerder had gezien brandde in je ogen.

‘Wil je weten of ik een geheim heb, Raphael? Het antwoord is ja! Je wilt weten waarom ik er niet over wil praten? Omdat zodra je het weet, je niet alleen niet langer van me zult houden, maar me ook zult verachten.’

‘Dat is niet waar. Ik ben overal op voorbereid.’

Daarvan was ik op dat moment tenminste overtuigd. Dat niets van wat je me zou kunnen onthullen, me zou raken.

‘Nee, Raphael, dat zijn slechts woorden. Woorden zoals je in je romans opschrijft, maar de werkelijkheid is veel krachtiger dan woorden.’

Er was iets veranderd. Een dijk was doorgebroken. Nu begreep ik het, jij vroeg je ook af wat ik werkelijk op mijn lever had. Jij wilde het ook weten. Of je voor altijd van mij zou houden. Of ik genoeg van jou zou houden. Of de granaat waar je de pin uit zou trekken ons samenzijn zou verwoesten.

Toen zocht je in je tas en haalde er je tablet uit. Je tikte een wachtwoord in en opende een fotobestand. Langzaam scrolde je de beelden door tot je had gevonden wat je zocht. Toen keek je me strak aan, mompelde je enkele woorden en gaf je me je tablet. Daar zag ik het geheim dat ik uit je had geperst.

‘Dit heb ik gedaan,’ zei je nu.

Stomverbaasd staarde ik met toegeknepen ogen naar het scherm, tot ik misselijk werd en mijn maag begon te draaien. Ik kon het niet langer aanzien en wendde mijn gezicht af. Een rilling trok door mijn lichaam, mijn handen trilden en het bloed klopte in mijn slapen. Ik had van alles verwacht. Ik was op alles voorbereid geweest. Maar h er had ik niet aan gedacht.

Met knikkende knieën ben ik opgestaan. De kamer tolde om me heen en ik wankelde, maar ik dwong mezelf met ferme passen de kamer uit te lopen.

Mijn reistas stond nog in de hal. Zonder nog een blik op je te werpen, pakte ik hem op en heb ik het huis verlaten.

In shock. Kippenvel. Maagzuur. Zweetdruppels die in mijn ogen liepen.

Ik sloeg het portier van de cabrio dicht en reed als een automaat de nacht in. Woede en verbittering gutsten door mijn aderen. In mijn hoofd tolde alles door elkaar: het geweld waarvan de foto getuigde, het onbegrip, het gevoel dat mijn leven in elkaar stortte.

Na enkele kilometers zag ik de gedrongen, dreigende omtrekken van het Fort Carré, dat zich boven op een rotspunt verhief, stevig verankerd op zijn fundamenten, de laatste wachtpost voordat je de haven verliet.

Nee. Zo kon ik niet weggaan. Ik had nu al spijt van wat ik had gedaan. Door de schrik had ik mijn zelfbeheersing verloren, maar ik kon niet zomaar verdwijnen zonder je uitleg te hebben aangehoord. Ik trapte het rempedaal in en keerde midden op de weg, dwars over een stuk braakliggend terrein en nog net een motorrijder ontwijkend, die vanaf de andere kant kwam.

Ik moest je steunen en helpen die nachtmerrie uit je leven te verjagen. Ik moest degene zijn die ik had beloofd te zijn, degene die je pijn zou kunnen begrijpen, hem zou kunnen delen en je zou kunnen helpen eroverheen te komen. Vol gas reed ik terug: Boulevard du Cap, Plage des Ondes, Port de l'Olivette, Batterie du Graillon, toen de smalle weg op die naar het privécomplex liep.

Ik zette mijn auto onder de pijnbomen neer en haastte me naar het huis, waarvan de voordeur op een kier stond.

'Anna!' riep ik terwijl ik de hal binnenstormde.

Er was niemand in de zitkamer. Op de grond lagen glasscherven. Een boekenkast vol met boeken was omvergegooid en had het lage tafeltje van handgeblazen glas in zijn val aan duizend stukken geslagen. Midden tussen al deze rommel lag de sleutelbos die ik je enkele weken geleden had gegeven.

'Anna!'

De grote glazen schuifwand met gordijnen stond open. Ik duwde de in de wind wapperende stroken stof opzij en liep het terras op. Weer schreeuwde ik je naam de leegte in. Ik toetste het nummer van je telefoon in, maar er werd niet opgenomen.

Ik knielde op de grond neer en klemde mijn hoofd tussen mijn handen. Waar was je? Wat was er gebeurd tijdens de twintig minuten dat ik weg was geweest? Welke doos van Pandora had ik geopend door in het verleden te wroeten?

Ik had mijn ogen gesloten en zag enkele flarden van ons gezamenlijke leven. Zes maanden van geluk die, zo giste ik, voor altijd waren vervlogen. Beloften voor de toekomst, het gezin en de baby die nooit zouden komen.

Ik nam het mezelf kwalijk.

Wat heeft het voor zin te beweren dat je van iemand houdt wanneer je niet in staat bent haar te beschermen?

Eerste dag
Leren verdwijnen

1

De man van het papier

Zodra ik geen boek meer heb of ik er niet meer van droom er een te schrijven, zal ik het uitschreeuwen van verveling. Het leven, tenslotte, lijkt me slechts draaglijk als je het kunt ontlopen.

Gustave Flaubert

1

Donderdag 1 september 2016

‘Mijn vrouw valt elke avond met u in slaap, gelukkig. Ik ben niet jaloers.’

Lachend om zijn geestige opmerking, knipoogde de chauffeur van de Parijse taxi me in de achteruitkijkspiegel toe. Hij minderde vaart en zette zijn richtingaanwijzer aan om de afslag naar de snelweg te nemen die bij luchthaven Orly vandaan liep.

‘Ik moet wel zeggen dat ze erg aan u gehecht is. Ik ook, ik heb twee of drie van uw boeken gelezen,’ vervolgde hij terwijl hij zijn snor gladstreek. ‘Ze zijn wel spannend, maar eigenlijk zijn ze te hard voor mij. Al die moorden, dat geweld... Met alle respect, meneer Barthé-lémy, ik vind dat u een nogal ongezonde kijk op de mensheid hebt. Wanneer je in werkelijkheid net zoveel idioten zou tegenkomen als in uw boeken, zou het er slecht voor ons uitzien.’

Ik hield mijn ogen strak op het scherm van mijn telefoon gericht en deed alsof ik hem niet had gehoord. Wanneer ik Anna belde, kreeg ik meteen haar voicemail. Ik had al een tiental berichten achtergelaten waarin ik uitgebreid mijn excuses aanbood en zei dat ik me ongerust over haar maakte. En ik smeekte haar me terug te bellen.

Ik was reddeloos. Nog nooit eerder hadden we echt ruziegemaakt. Ik had die nacht geen oog dichtgedaan en had al die tijd gepro-

beerd haar te zoeken. Ik was begonnen bij het wachthuisje van het complex, waar de bewaker me had verteld dat er tijdens mijn afwezigheid meerdere auto's het complex waren binnengekomen, waaronder een taxi.

'De chauffeur zei dat hij was gebeld door mevrouw Anna Becker, woonachtig in de villa Les Ondes. Ik heb via de intercom contact opgenomen met de huurster en ze bevestigde dat ze een bestelling had gedaan.'

'Hoe weet u zeker dat hij een taxi was?' had ik gevraagd.

'Omdat hij een officiële sticker op zijn voorruit had.'

'En u hebt geen idee waarheen hij haar zou kunnen hebben gebracht?'

'Hoe zou ik dat moeten weten?'

De chauffeur had Anna naar het vliegveld gebracht. Daar was ik tenminste enkele uren later achter gekomen toen ik op de internet-site van Air France was gaan zoeken. Toen ik onze reisgegevens opgaf – ik was degene die onze tickets had gekocht – had ik gezien dat passagier Anna Becker haar retourticket had omgeboekt naar de laatste vlucht Nice-Parijs van die dag, die om 21.20 uur had moeten vertrekken. Uiteindelijk was de vlucht pas om 23.45 uur vertrokken. Daar waren twee redenen voor geweest: terugkerend vakantieverkeer en een computerstoring waardoor alle vluchten van de maatschappij een uur lang aan de grond waren gehouden.

Dit alles had me enigszins gerustgesteld. Anna was boos genoeg op me geweest om een tafeltje kapot te slaan en een eerdere vlucht terug naar Parijs te nemen, maar ze was in elk geval veilig en wel terug naar huis gegaan.

De taxi verliet de snelweg met de sombere en met graffiti bekladde tunnels en reed de Périphérique op. Het was al druk en het verkeer naar de Porte d'Orléans vertraagde nog verder, tot het bijna stilstond. De auto's reden bumper aan bumper, stonden stil in de zwarte, vet-tige dampen die door de motoren van de vrachtauto's en bussen werden uitgebraakt. Ik deed mijn raam dicht. Stikstof, kankerverwekkende deeltjes, claxonconcerten, scheldpartijen. PARIJS...

Mijn eerste ingeving was geweest de chauffeur te vragen me naar Montrouge te brengen. Hoewel we sinds enkele weken samenwoonden, had Anna haar eigen appartement toch nog aangehouden. Een

tweekamerwoning in een modern gebouw aan de Avenue Aristide Briand. Ze was gehecht aan de plaats en ze had er het grootste deel van haar spullen nog laten liggen. Ik had goede hoop dat ze er uit woede jegens mij naartoe terug zou zijn gegaan.

De auto maakte een eindeloos grote lus terug over de rotonde Vache-Noire, voordat hij in tegengestelde richting verder reed.

‘We zijn er, meneer de schrijver,’ zei mijn chauffeur toen hij langs de stoep voor een modern, maar saai gebouw stopte.

Hij had een ronde, gedrongen gedaante, een kaal hoofd, een bedachtzame blik in zijn ogen en dunne lippen. Zijn stem klonk als die van het personage Raoul Volfoni in *Les Tontons flingueurs*.

‘Kunt u even op me wachten?’ vroeg ik.

‘Geen probleem. Ik laat de meter lopen.’

Ik sloeg het portier achter me dicht en kon toen een jongen met een schooltas op zijn rug naar buiten kwam, de hal binnenglippen. Zoals zo vaak was de lift defect. Ik liep, zonder een moment in te houden, de trappen naar de twaalfde verdieping op en trommelde, buiten adem en dubbelgevouwen naar lucht happend, op de deur van Anna’s flat. Niemand deed open. Ik luisterde, maar hoorde geen geluid.

Anna had de sleutels van mijn appartement laten liggen. Als ze niet thuis was, waar was ze dan voor de nacht heen gegaan?

Ik belde aan bij alle deuren van die verdieping. De enige buurman die opendeed, kon me niets wijzer maken. Hij had niets gehoord en niets gezien: de gebruikelijke reactie in dit soort grote gebouwen.

Teleurgesteld liep ik terug naar beneden, de straat op, en gaf ‘Raoul’ mijn adres in Montparnasse.

‘Wanneer komt uw volgende boek uit, meneer Barthélémy?’

‘Over drie jaar,’ antwoordde ik zuchtend.

‘Bent u al aan een nieuwe begonnen?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Pas over enkele maanden.’

‘Dat zal mijn vrouw jammer vinden.’

In een poging een einde aan het gesprek te maken, vroeg ik hem de radio harder te zetten, om naar het nieuws te luisteren.

Hij stond afgesteld op een populaire zender en gaf net het nieuws van negen uur. Op deze donderdag, de eerste september, stonden twaalf miljoen leerlingen klaar om weer naar school te gaan. Fran-

çois Hollande was blij met een nauwelijks zichtbare economische groei, die zich enkele uren voor het sluiten van de markten had afgetekend. Paris Saint-Germain had een nieuwe spits gekocht, terwijl in de Verenigde Staten de republikeinse partij klaarstond zich achter haar kandidaat voor de komende presidentsverkiezingen te scharen...

‘Ik begrijp het niet goed,’ hield de taxichauffeur vol. ‘Hebt u er bewust voor gekozen het even rustig aan te doen, of lijdt u aan het syndroom van de lege pagina?’

‘Het ligt wat ingewikkelder,’ antwoordde ik terwijl ik door het raam naar buiten keek.

2

De waarheid was dat ik al drie jaar geen woord had geschreven, want het leven had me ingehaald.

Ik leed aan een writer’s block noch aan een gebrek aan inspiratie. Al sinds mijn zesde jaar vertelde ik mezelf verhalen in mijn hoofd en sinds mijn pubertijd was schrijven het middelpunt van mijn bestaan geweest, mijn manier om mijn veel te grote fantasie een uitlaatklep te geven. Fictie was een vlucht. Het goedkoopste vliegticket om aan de dagelijkse somberheid te ontvluchten. Jarenlang had het al mijn tijd en gedachten in beslag genomen. Ineengedoken achter mijn notitieblok of mijn laptop zat ik altijd te schrijven, overal: op een bankje buiten, op een stoel in een café, staande in de metro. En wanneer ik niet schreef, dacht ik aan mijn personages, aan hun verdriet, aan hun liefdes. Eigenlijk was dat het enige wat telde. De middelmatigheid van de echte wereld had weinig vat op mij; ik leefde in een denkbeeldige wereld waarvan ik de enige bouwmeester was, altijd op een ander plan en buiten de werkelijkheid.

Sinds 2003 – het jaar waarin mijn eerste boek verscheen – had ik een boek per jaar uitgebracht. Voornamelijk detectives en thrillers. In interviews beweerde ik gewoonlijk dat ik elke dag werkte, behalve met kerst en op mijn verjaardag – dat had ik van Stephen King gepikt. Maar net als bij hem, was dat gelogen: ik werkte óók op 25 december en ik kende geen enkele geldige reden om niet te werken op de dag waarop mijn geboorte werd herdacht.

Want ik had meestal toch niets beters te doen dan achter mijn

scherm plaats te nemen om te kijken hoe het met mijn personages ging.

Ik hield van mijn vak en ik voelde me thuis in deze wereld van suspense, moord en geweld. Net als kinderen – denk aan de reus uit *De gelaarsde kat* met zijn zevenmijlslaarzen, het monster Blauwbaard of de wolf uit *Roodkapje* – hielden ook volwassenen ervan te doen alsof ze bang waren. Zij hadden ook behoefte aan verhalen om hun angsten te verjagen.

De voorliefde van lezers voor detectives had mij een fantastisch decennium laten beleven, waarin ik was toegetreden tot de beperkte broederschap van auteurs die van hun schrijfsels konden leven. Elke ochtend, wanneer ik plaatsnam achter mijn werktafel, wist ik dat ik me gelukkig mocht prijzen dat mensen overal op de wereld zaten te wachten tot mijn volgende boek zou uitkomen.

Maar die magische cirkel van succes en scheppend vermogen was nu drie jaar vanwege een vrouw verbroken. Tijdens een promotie-tournee in Londen had mijn persagent me voorgesteld aan Natalie Curtis, een jonge, Engelse wetenschapper die even goed was in biologie als in bedrijfsvoering. Ze was partner in een medische start-up die ‘intelligente’ contactlenzen ontwikkelde die allerlei ziektes konden opsporen op basis van het glucosegehalte in het oogvocht.

Natalie werkte achttien uur per dag. Met een verbijsterend gemak combineerde ze het schrijven van computersoftware met het voeren van de leiding over klinische proefnemingen, het opstellen van businessplannen en het doorkruisen van de tijdzones, wanneer ze naar de vier uithoeken van de wereld reisde om verantwoording af te leggen aan haar financiële partners.

We bewogen ons in twee verschillende werelden. Ik was een man van het papier, zij was een digitale vrouw. Ik verdiende mijn brood met het verzinnen van verhalen, zij verdiende het hare door micro-processors te besturen die zo fijn waren als een haar van een baby. Ik was van het soort dat Grieks op school had geleerd, dat van poëzie hield en liefdesbrieven met een ganzenveren pen schreef. Zij was een meisje dat altijd online was en zich thuis voelde in de kille, grenzeloze wereld van vliegveldhubs.

Zelfs achteraf gezien begreep ik nog steeds niet wat ons naar elkaar toe had gedreven. Waarom dachten we juist op dat moment in

onze levens dat onze ongelijke achtergrond een toekomst zou kunnen hebben?

‘Je wilt graag zijn wat je niet bent’, heeft Albert Cohen geschreven. Misschien word je juist daarom soms verliefd op mensen met wie je niets gemeen hebt. Misschien doet dat verlangen naar complementariteit ons juist hopen op een transformatie, een metamorfose. Alsof het contact met de ander ons vollediger zou maken, rijker, opener. Op papier is het een mooie gedachte, maar in werkelijkheid is dat zelden het geval.

De illusie van liefde zou snel zijn vervlogen, ware het niet dat Natalie in verwachting was geraakt. Het vooruitzicht een gezin te stichten, had de schijn langer opgehouden. In elk geval wat mij betreft. Ik was uit Frankrijk vertrokken en had mijn intrek genomen in het appartement dat ze in Londen in de wijk Belgravia huurde, en ik had haar zo goed mogelijk tijdens de hele zwangerschap bijgestaan.

‘Welke van uw romans bevat u het beste?’

Bij elke promotiebijeenkomst stelden de journalisten die vraag opnieuw. Al jarenlang had ik de bal een beetje afgehouden door lachend te antwoorden dat ik onmogelijk kon kiezen. ‘U moet weten dat mijn romans net kinderen zijn.’

Maar boeken zijn geen kinderen. Ik was er tijdens de bevalling bij en was getuige geweest van de geboorte van onze zoon. Toen de vroedvrouw me het kleine lichaampje van Theo aanreikte om in mijn armen te nemen, besefte ik in een fractie van een seconde hoezeer die uitspraak, die ik tijdens talloze interviews had herhaald, gelogen was.

Boeken zijn geen kinderen.

Boeken zijn een singulariteit die grenst aan magie: ze zijn een paspoort naar een andere wereld, een grote vlucht. Ze kunnen dienen als steun om de beproevingen van het leven het hoofd te bieden. Zoals Paul Auster zei: ‘Ze zijn de enige plaats op de wereld waar twee vreemden elkaar op intieme wijze kunnen ontmoeten.’

Maar het zijn geen kinderen. Niets is te vergelijken met een kind.

3

Tot mijn grote verbazing was Natalie tien dagen na de bevalling weer aan het werk gegaan. Haar lange werkuren en talloze reizen hadden haar nauwelijks volop kunnen laten genieten van de eerste weken

– die zowel magisch als angstaanjagend waren – die volgen op een bevalling. Maar dat leek haar niet erg te deren. Ik begreep waarom toen ze op een avond, terwijl ze zich in de garderobe naast onze slaapkamer uitkleedde, met een doffe stem tegen me zei: ‘We zijn ingegaan op een voorstel van Google. Ze nemen een meerderheidsbelang in het bedrijfsbelang.’

Ik was zo verbaasd dat het enkele tellen duurde voordat ik zei: ‘Meen je dat echt?’

Afwezig had ze haar pumps uitgedaan en een pijnlijke kuit gemasseerd voordat ze zei: ‘Inderdaad. Maandag vertrek ik met mijn afdeling naar Californië om er aan het werk te gaan.’

Geschokt had ik haar aangekeken. Zij had zojuist twaalf uur in het vliegtuig gezeten en ik was degene die reageerde alsof hij een jetlag had. ‘Dat is toch geen besluit dat je in je eentje kunt nemen, Natalie! Dat moeten we bespreken. Daar moeten we...’

Kalm was ze op de rand van het bed gaan zitten. ‘Ik begrijp heel goed dat ik je niet kan vragen met me mee te gaan.’

Ik sprong bijna uit mijn vel. ‘Maar ik ben wel verplicht met je mee te gaan. Mag ik je eraan herinneren dat we een baby van drie weken oud hebben!’

‘Schreeuw niet zo. Ik vind het vreselijk, maar ik kan het niet, Raphael.’

‘Wat kun je niet?’

Ze was in tranen uitgebarsten. ‘Een goede moeder voor Theo zijn.’

Ik heb geprobeerd haar van het tegendeel te overtuigen, maar ze had verscheidene keren haar vreselijke uitspraak herhaald, waarmee ze duidelijk maakte wat ze op haar lever had: ik ben hiervoor niet gemaakt. Het spijt me.

Toen ik haar had gevraagd hoe ze zich onze toekomst dan werkelijk voorstelde, had ze me met een onzekere blik aangekeken, voordat ze de troef uitspeelde die ze sinds het begin van het gesprek al in haar mouw moest hebben gehad: ‘Wanneer je Theo in je eentje in Parijs wilt opvoeden, heb ik daar niets op tegen. Eerlijk gezegd denk ik zelfs dat dat de beste oplossing voor ons allemaal is.’

Stomverbaasd en ontsteld door de enorme opluchting die ik op haar gezicht las, had ik instemmend geknikt. Zij, de moeder van mijn zoon. Toen heerste er een loden stilte in onze slaapkamer en

Natalie had een slaapmiddel genomen voordat ze languit in de duisternis was gaan liggen.

Twee dagen later was ik terug naar Frankrijk gegaan, naar mijn flat in Montparnasse. Ik had een kindermisje kunnen nemen, maar dat heb ik niet gedaan. Ik was vastbesloten mijn zoon te zien opgroeien. En ik was vooral bang dat ik hem zou verliezen.

Maandenlang wanneer de telefoon ging, verwachtte ik de advocaat van Natalie te horen, die zei dat zijn cliënt van mening was veranderd en het exclusieve recht op Theo opeiste. Maar die nachtmerrie was nooit waar geworden. Twintig maanden waren er verstreken zonder dat ik iets van Natalie hoorde. Twintig maanden die in een zucht voorbij waren gegaan. Mijn dagen, die vroeger in een vast schrijffritme waren verstreken, vulde ik nu met flesvoeding, potjes, luiers verschonen, wandelingen in het park, badjes van zevenendertig graden en eindeloos wassen. Ze werden ook gekenmerkt door een gebrek aan slaap, angst voor het kleinste beetje koorts en de vrees dat ik er niet tegen zou zijn opgewassen.

Maar ik zou deze ervaring voor niets ter wereld hebben willen missen. Zoals de vijfduizend foto's op mijn telefoon getuigen, verstreken de eerste maanden van het leven van mijn zoon als een fascinerend avontuur, waarin ik eerder een medespeler was dan de regisseur.

4

Avenue du Général Leclerc, het verkeer werd minder druk. De taxi meerderde vaart en recht voor ons was de hoge klokkentoren van de Saint-Pierre de Montrouge te zien. Place d'Alésia, de auto reed de Avenue du Maine op. De zon flitste fonkelend tussen de takken door. Witte gevels van gehouwen natuursteen, talloze kleine winkels, goedkope hotels.

Het was de bedoeling geweest dat ik vier dagen uit Parijs weg zou blijven, maar uiteindelijk kwam ik enkele uren na mijn vertrek al terug. Om hem te laten weten dat ik zo snel terugkwam, tikte ik een sms-bericht in voor Marc Caradec, de enige man die ik voldoende vertrouwde om hem de zorg voor mijn zoon toe te vertrouwen. Het vaderschap had mij enigszins paranoïde gemaakt, alsof al die verhalen over moorden en ontvoeringen die ik in mijn boeken opnam, mijn eigen gezinsleven zouden kunnen bederven.

Sinds zijn geboorte had ik slechts twee personen toegestaan de zorg voor Theo over te nemen: Amalia, de portier van mijn flat, die ik al bijna tien jaar kende, en Marc Caradec, mijn buurman en vriend, een voormalige politieagent van de BRB, de eenheid die tegen de georganiseerde misdaad streed. Meteen beantwoordde hij mijn bericht:

Maak je niet ongerust. Goudring slaapt nog.

Ik zit te wachten tot hij wakker wordt. Ik heb het apparaat voor zijn flesjes aangezet, het fruithapje uit de koelkast gehaald en zijn kinderstoel klaargezet.

Ik hoor wel van je wat er is gebeurd.

Tot straks.

Opgelucht probeerde ik opnieuw Anna te bellen, maar ik kreeg weer haar voicemail. *Staat haar telefoon uit? Is haar accu leeg?*

Ik verbrak de verbinding en wreef met mijn handen in mijn ogen, me verbazend over de snelheid waarmee al mijn zekerheden van tafel waren geveegd. In mijn hoofd draaide ik opnieuw de film van de vorige dag af en ik wist niet meer wat ik ervan moest denken. Was de luchtbel van geluk slechts schijn geweest? Iets waarmee we een weinig schitterende werkelijkheid hadden verhuld? Moest ik me ongerust maken over Anna of moest ik haar wantrouwen? Ik kreeg kippenvel van deze laatste vraag. Het was moeilijk om in die termen aan haar te denken, terwijl ik er enkele uren geleden nog van overtuigd was geweest de juiste persoon te hebben gevonden: iemand op wie ik al jaren had gewacht en met wie ik beslist meer kinderen wilde hebben.

Ik had Anna zes maanden eerder ontmoet, tijdens een nacht in februari, op de eerste hulp Kindergeneeskunde van het ziekenhuis Pompidou, waar ik om één uur 's nachts heen was gegaan. Theo had plotseling hoge koorts gekregen. Hij lag in elkaar gerold en weigerde te eten. Ik had toegegeven aan de absurde verleiding om zijn lijst met symptomen in een zoekmachine op te geven. Na het lezen van de internetpagina's was ik ervan overtuigd geweest dat hij een vreselijke hersenvliesontsteking had. Dodelijk ongerust was ik de overvolle wachtzaal van het ziekenhuis binnengegaan. Ik had bij de receptie

geklaagd dat ik zo lang moest wachten, ik wilde snel uitsluitel hebben, ik wilde dat er nú naar mijn zoon zou worden gekeken. Hij zou misschien sterven, hij...

‘Rustig maar, meneer.’

Een jonge, vrouwelijke arts was als een tovenaars naast me verschenen. Ik was haar naar een spreekkamer gevolgd, waar ze Theo aan alle kanten had onderzocht en beluisterd.

‘Uw kind heeft opgezette klieren,’ had ze opgemerkt terwijl ze op zijn nekje tikte. ‘Hij heeft ontstoken keelamandelen.’

‘Gewoon keelontsteking?’

‘Ja. Het kost hem moeite om te slikken, vandaar zijn weigering te eten.’

‘Kan dat met antibiotica worden verholpen?’

‘Nee, het is een virale infectie. Blijf hem paracetamol geven en over enkele dagen is hij eroverheen.’

‘Weet u zeker dat het geen hersenvliesontsteking is?’ had ik nog geprobeerd, terwijl ik Theo slaperig in zijn autostoeltje had gelegd.

Ze had geglimlacht. ‘U moet niet op medische internetsites kijken. Daarvan worden de mensen alleen maar nog banger.’

Ze had ons naar de grote hal van het ziekenhuis gebracht. Toen ik afscheid van haar wilde nemen, had ik, opgelucht dat het goed zou komen met mijn zoon, naar de drankautomaat gewezen en voorzichtig geopperd: ‘Wilt u misschien koffie?’

Na een korte aarzeling had ze tegen haar collega gezegd dat ze even pauze nam, en hadden we een kwartier zitten praten in de grote hal van het ziekenhuis.

Ze heette Anna Becker. Ze was vijfentwintig jaar oud en werkte voor het tweede jaar als coassistent op Kindergeneeskunde. Ze droeg haar witte jas alsof het een Burberry-regenjas was. Alles aan haar was bevallig, zonder overdreven te zijn: de enigszins hooghartige houding van haar hoofd, haar ongelooflijk fijn getekende gezicht, de zachte, warme toon van haar stem.

In de in een irreëel licht badende hal was het het ene moment bijna doodstil, het andere vreselijk druk. Mijn zoon was in zijn stoeltje in slaap gevallen. Ik keek toe hoe Anna met haar ogen knipperde. Ik ging er allang niet meer van uit dat achter zo’n hemels gezicht ook meteen een zachtaardige persoon moest schuilen, maar toch liet

ik me verleiden door haar lange, gebogen wimpers, haar prachtige, bruine huid en haar gladde haar, dat aan beide kanten van haar gezicht omlaagging.

‘Ik moet weer aan het werk,’ had ze gezegd terwijl ze naar de klok aan de muur wees.

Hoewel het voor haar al laat was, was ze toch met ons meegelopen naar de taxistandplaats, zo’n dertig meter van de ingang. We stonden midden in de nacht buiten, in de ijzige kou. Uit een loden lucht dwarrelden enkele sneeuwvlokken. Met Anna naast me kreeg ik het brandende gevoel dat we al een stel waren. Een gezin, zelfs. Alsof de sterren aan de hemel in de juiste constellatie waren gaan staan. Alsof we met ons drieën naar huis zouden gaan.

Ik had het stoeltje van Theo op de achterbank van de auto gezet, waarna ik Anna weer aankeek. Het licht van de straatlantaarn gaf een blauwige glans aan de damp die uit haar mond kwam. Ik zocht naar woorden om haar aan het lachen te brengen, maar in plaats daarvan vroeg ik hoe laat haar dienst erop zat.

‘Straks, om acht uur.’

‘Misschien kunnen we samen ontbijten...’

De bakker op de hoek van mijn straat bakte heerlijke croissants...

Ik heb haar mijn adres gegeven, waarop ze glimlachte. Mijn voorstel had even in de ijzige lucht gehangen, zonder dat er een reactie was gekomen. Toen was de taxi weggereden. Onderweg naar huis vroeg ik me af of we beiden hetzelfde hadden gevoeld.

Ik had slecht geslapen, maar de volgende ochtend belde Anna bij me aan, net op het moment dat mijn zoon zijn flesje ophad. Het ging al beter met Theo. Ik had hem een pakje aangetrokken en een muts opgezet en om me aan mijn woord te houden, waren we met ons drieën naar de bakker gegaan. Het was zondagochtend, Parijs was in een deken van sneeuw gehuld. Een stralende winterzon deed de nog smetteloze trottoirs fonkelen.

We hadden elkaar ontmoet en sinds die eerste, magische ochtend waren we niet meer uit elkaar gegaan. Er waren zes idyllische maanden verstreken, een stralend intermezzo: de gelukkigste periode van mijn leven.

Ik schreef niet meer, maar ik leefde. Een peuter opvoeden en verliefd zijn hadden me in het ware leven verankerd en me ervan bewust

gemaakt dat fictie te lang aan mijn leven had geknaagd. Door mijn schrijven was ik in de huid van verscheidene personages gekropen. Als een undercoveragent had ik honderden ervaringen opgedaan. Maar die onechte levens hadden me doen vergeten het enige, echte leven te leiden: het mijne.